

Proloog: deel 1

Drie maanden nadat ik met Rob Waters naar bed was geweest, vroeg hij me ten huwelijk. Het leek wel zo'n stomende roman- ce waarover je leest in tijdschriften bij de kapper. Vijf jaar en twee uitgestelde bruiloften later heb ik geaccepteerd dat onze relatie eigenlijk op een waakvlammetje staat te sudderen.

Maar over twee maanden zullen we elkaar dan eindelijk echt het jawoord geven. Dit keer is alles geregeld: de Blauwe Zaal in Burnby Castle, dicht bij zijn ouders, de fotograaf en de Rolls- Royce. Rob toonde zich heel betrokken, wat erg prettig was; de kletsoppen met aardbeien waren zijn keuze.

We houden het informeel. Hij draagt een marineblauw pak van Hugo Boss met een lichtroze overhemd – dezelfde tint roze als de rozenboeketten. Mijn jurk is eenvoudig met precies ge- noeg chantillykant. Ik heb de vorige twee nogal overdadige jur- ken via eBay verkocht.

We moeten nog ringen kopen, van platina, zodat ze bij de verlofingsringen passen. Grappig, sinds hij me die diamanten ring heeft gegeven, heb ik hem nooit meer afgedaan, zelfs niet de eerste keer dat hij de bruiloft wilde uitstellen (hij was bang voor kerken) en ook niet de tweede keer (hij had het er moeilijk mee dat hij vijfendertig was geworden). Ik denk dat ik nou een- maal van Rob Waters houd. Ik houd van hem, en niet om de voor de hand liggende redenen – zoals het feit dat hij er onvoor- stelbaar goed uitziet en bulkt van het geld. Ik houd van de orde- lijkheid van zijn lichaam: zijn getuite lippen en blonde krullen. Ik houd van zijn manier van lopen en van hoe hij opgekruld

slaapt. Ik houd ervan dat hij rimpeltjes in zijn neus krijgt en snuift als hij zich ergens op concentreert. Ik ben ervan gaan houden dat hij me ‘konijntje’ noemt. Ik vind het niet eens erg dat hij ‘Wie is mijn vieze konijntje?’ roept als we vrijen. Dan zeg ik gewoon: ‘Dat ben ik.’

Hij komt zo terug van de sportschool en ik ben bezig met het avondeten – zijn favoriete maal: zalm met wilde rijst en witlofsalade. Ik loop heen en weer door de keuken en merk dat ik aan het neuriën ben. Wat heb ik een geluk dat ik in dit schitterende appartement midden in het centrum van Londen woon. Ik ben (vrij) jong, verliefd en sta op het punt te gaan trouwen. Ik heb alles wat ik wil.

De deur slaat dicht. Hij is vroeg thuis. Ik ga boven aan de trap staan. Hij kijkt omhoog en hij is zo mooi dat mijn hart in gejubel uitbarst.

‘Hoi,’ zeg ik met een glimlach. ‘Het eten is bijna klaar.’

‘Hoi Viv,’ zegt hij, en ik hoor aan zijn stem dat er iets mis is. Ik ga naar de woonkamer en wacht op hem. Waarschijnlijk heeft hij een zware dag gehad op het werk. Hij komt binnen en blijft staan, met een blik in zijn blauwe ogen die mijn bloed doet stollen. Die blik heb ik eerder gezien – twee keer eerder. Zijn ogen speuren mijn gezicht af terwijl hij langzaam, verdrietig zijn hoofd schudt.

‘O nee,’ fluister ik terwijl ik me op de designbank laat zakken.

‘Ik kan het niet, Viv,’ zegt hij en mijn hart breekt als een te dun laagje ijs waarop iemand gaat staan.

Proloog: deel II

Gebrokenharten-online.com – Zelfhulp voor verliefden

Rob Waters en ik hebben een ‘adempauze’ ingelast om erachter te komen wat we willen. Of eigenlijk: zodat hij erachter kan komen dat hij zich geen raad weet zonder mij.

Het was mijn beslissing om ergens anders te gaan wonen, omdat het soms aardiger is om hard te zijn. Net zoals je een mooie maar verwilderde rozenstruik moet snoeien. Dat doe je alleen om iets mooiers te laten bloeien, en voor ons zal er ook iets moois bloeien als hij beseft wat hij is kwijtgeraakt en bij me aanbelt omdat hij me terug wil.

Dus ja, nee, voor de duidelijkheid.... We zijn niet uit elkaar, we nemen een adempauze – dat is iets heel anders.

Natuurlijk was ik er kapot van toen hij onze bruiloft afzegde... alweer (hij heeft het gevoel dat hij zich nog niet volledig heeft ontplooid, spiritueel gezien) en wilde ik niet weg. Maar ik kon toch ook niet blijven wachten, als een spin in mijn bruidsjurkenweb?

Diezelfde avond ging ik naar boven en pakte ik rustig mijn spullen. Hij vroeg me niet te gaan, maar dit keer voelde het alsof er iets kapotgegaan was tussen ons. Ik liet de jurk en de sluier aan de deur van de kledingkast hangen.

Nu heb ik mijn eigen plek, een huurappartementje in het noorden van Londen. Het is best mooi; je zou het snoezig kunnen noemen. Ik was opgelucht toen ze eindelijk de bank naar binnen kregen (nadat ze de poten eraf hadden gehaald en een uur lang hadden staan trekken en sjoeren). Gek, in Robs huis leek die bank heel klein.

Iedere ochtend als ik wakker word zeg ik tegen mezelf dat hij elk moment op de stoep kan staan om me te vertellen dat hij een grote vergissing heeft gemaakt, dat hij met me wil trouwen en dat alles weer goed is.

Eigenlijk heeft hij sinds mijn vertrek geen contact meer met me opgenomen (op een sms'je na, waarin hij vroeg waar de ijshockeyscheenbeschermers waren) en ik heb een vreemde gewoonte opgevat. Ik ben begonnen mensen met liefdesverdriet te bestuderen. Op een obsessieve manier. Ik verzamel informatie over de verbroken relaties van anderen en googel woorden als 'liefdesverdriet', 'oude vrijster' en 'gedumpt', om te zien wat er in de buitenwereld allemaal speelt op dit gebied. Ik ben natuurlijk niet gedumpt, maar ik vind het gewoon interessant. Ik kan je vertellen dat er een hoop ellende online staat. Verder ben ik zelfhulpboeken gaan verzamelen. Ik breng hele avonden in boekhandels door, op de afdeling persoonlijke ontwikkeling. Er zijn allerlei strategieën om jezelf te helpen. Wisten al die verdrietige mensen op internet dat maar!

Toen ontstond het plan om dit alles te verzamelen op een website. Ik denk dat het een hoopvolle en vrolijke site kan worden, grappig zelfs, een soort onlinetijdschrift over relaties. Een plaats waar zelfhulp en liefdesverdriet bij elkaar komen, als dat tenminste ergens op slaat. Misschien met voorbeelden uit de praktijk, tips, een Lieve Lita-forum – wellicht zelfs een datingpagina. Ik heb een collega die misschien wel een website voor me wil maken.

Ja, dus dat is waar ik de afgelopen weken, sinds ik weg ben bij Rob, mee bezig ben geweest. Je kunt het zien als een project waarop ik me kan storten, zodat ik niet alleen maar om hem zit te treuren.

En toch is dat wat ik iedere vrije minuut doe: treuren om hem. Ik vraag me voortdurend, iedere seconde af wat hij aan het doen is. Maar ik heb geen liefdesverdriet – zoals ik al zei nemen wij alleen tijdelijk afstand van elkaar. En dat is wat ik iede-

re avond tegen mezelf zeg als ik zijn T-shirt onder mijn kussen
vandaan haal, tegen mijn gezicht druk en de laatste muskusach-
tige flarden van zijn geur opsnuif.